

Zinner Simonné Gyermekeivel

Ez anyám, Zinner Simonné velem (balra) és a bátyámmal, Istvánnal (jobbra). A kép Budapesten készült, 1927-ben. 1922-ben születtem, Budapesten. István bátyám 1920-ban született. A gyerekkorom nem volt a legfényesebb. Életem első tíz évében, míg az apám élt, a Lehel utcában laktunk, Angyalföldön. Tíz éves voltam, amikor az apám meghalt. Egy olyan munkásrészen laktunk, ahol még akkor nem volt kidomborítva az antiszemitizmus kérdése. Szóval nem éreztük akkor. A szomszédunkban is egy keresztény gyerek lakott. Ott is jártam elemi iskolába. Úgy emlékszem, hogy elég nagy csibészek voltunk, a környék gyerekeivel együtt nevelkedtünk. Tíz-tizenegy éves lehettem, amikor 1932-33-ban bejöttünk a VII. kerületbe, az Elemér utcába (most Marek József utcának hívják). Angyalföld vegyes körzet volt, de itt, az Elemér utcai részen már csak zsidók laktak. A VII. kerület zsidó körzet volt, inkább a középosztály lakott ott. Angyalföldön egy kétszobás lakásban laktunk, gáz és folyóvíz is volt benne. Az Elemér utcai lakás másfél szobás lehetett, de abban is volt gáz, víz és villany. Az anyámat az apám volt főnöke támogatta. Adott anyámnak az Elemér utcában egy egyszemélyes üzlethelyiséget, ahol tejboltot nyithatott. Mi, gyerekek minden áldott nap reggel, mielőtt iskolába mentünk, előbb anyánknak segítettünk. Behúztuk a tejeskannákat, és házhoz hordtuk a tejet és a süteményt -- akkor még ilyesmi is létezett --, és csak utána mentünk iskolába. Egy év kivételével, amikor is az Abonyi utcai zsidó gimnáziumba jártam, rendes állami iskolában tanultam. Egy évet jártam a zsidó gimnáziumba, de anyám a tandíjat nem tudta tovább fizetni, és kivett az iskolából. Átmentem a Rottenbiller utcai iskolába, és ott végeztem el a négy polgárit [lásd: polgári iskola]. Talán egy-két tanárra is emlékszem, sőt volt olyan tanárom, Alexis, aki büntetésből mint kommunista tanított abban az iskolában. Dr. Alexis ugyanis egyetemi tanár volt [Alexits György (1899--1978) matematikusról, az MTA tagjáról van szó. -- A szerk.]. Kedvenc tantárgyam az algebra volt, amiből annak idején egy kisebb tanulmányi versenyt is megnyertem a kisiskolások versenyén István négy középiskolát végzett. Istvánt a politika nem érdekelte. Sem a szocialista, sem pedig a cionista ifjúsági mozgalomban nem vett részt. Tizenhat-tizenhét évesen már dolgozott a Hajósi és Szántó cégnél, amely erőszáramú elektronikus termékeket gyártott és értékesített. Ez egy többségében zsidó tulajdonú cég volt, ám arra emlékszem, hogy az egyik igazgatót Récseynek hívták. Amikor az első zsidótörvényt meghozták 1938-ban [lásd: zsidótörvények Magyarországon], a bátyámat a tisztviselői állásból gyári munkássá

minősítették át. István vallásossága az enyémhez volt hasonlatos. A Bethlen téri templomba jártunk, ahol Dr. Bernáth Béni volt a főrabbi. Hozzá jártam, és a bár micvóm is nála volt. Sajnos az én bár micvómon az apám már nem lehetett ott. Az apám főnöke, a Leszámítoló Bank akkori vezérigazgatója, Kádár Gusztáv állt a bátyám mellett a bár micvó alkalmával. Ő patronált bennünket, mert nagyon szeretett minket. Nagyon jó főnöke volt az apámnak, nagyon tisztelte, becsülte őt. A bátyám bár micvóját az Aréna úti templomban tartottuk, ahol a mikve is volt az asszonyoknak, de a mama ezt aligha vette igénybe. Nem voltunk túlzottan vallásosak, de a nagyünnepeket tartottuk. Anyám minden péntek este gyertyát gyújtott. Arra emlékszem, hogy minden pénteken fölvevük az új ruhát, és úgy mentünk a templomba. Egy kicsit futballoztunk is útközben. Gyerekek voltunk. A szombatot együtt ünnepeltük a nagymamáéknál. A nagyünnepeket általában az anyám testvéreinél töltöttük. Az anyai nagyanyámmal is együtt töltöttünk minden nagyünnepet. Nem volt semmi különös, arra is emlékszem, hogy mikor az ünnepkor a Városligetben jártunk, kenyeret dobtunk be a halaknak [lásd a táslich szertartást]. Az apám nemigen járt zsinagógába, de az anyám igen. A kedvenc ünnepem a Pészah volt, talán a maceszgombóc miatt szerettem annyira, ma is szeretem. Melyik ünnep is volt az, ahol a trenderlin játszottunk? Igen, ez Hanukakor volt. Az volt a másik kedvenc ünnepem. A nagybácsikámtól mindig tíz fillért kaptunk minden egyes győzelem után. Ez volt a Hanuka-pénz. Emlékszem, együtt volt az egész család, itt volt a négy fiú, a bátyám, én és a két unokaöcsém, és játszottunk, és mindig kaptuk a pénzt a nagybácsikámtól.